

програмах. До проведення даних досліджень можуть залучалися соціологічні лабораторії вищих навчальних закладів.

3. Включити до навчальних програм обов'язкове стажування студентів останніх курсів на підприємствах, в установах та організаціях для набуття випускниками практичного досвіду роботи. Розробити механізм пропагування серед студентів та учнів роботи за сумісництвом у вільний від навчання час та організацію експериментальних підприємств у навчальних закладах.

4. Проводити навчання з техніки пошуку роботи та розповсюдження матеріалів щодо проблем зайнятості, розширення інформаційного поля про стан на локальному ринку праці, потенційних роботодавців тощо з метою створення умов для самовизначення особи.

5. Проводити інформативні й навчальні семінари та тренінги щодо можливостей працевлаштування, активізації власних зусиль у вирішенні проблем зайнятості та підвищенні самооцінки.

6. Запровадити в програмах навчальних закладів курси з техніки пошуку роботи та факультативні заняття з організації власної справи.

7. Проводити координацію міжнародної діяльності: в частині обміну студентами з метою стажування, виконання волонтерських та тимчасових робіт тощо.

Література

1. Косенко О. Я б в робітники пішов, хай мене навчать // Соціальний захист - 2004. - № 12.
2. Кравченко В.Л. Сучасні тенденції розвитку молодіжного сегменту ринку праці України // Соціальні пріоритети ринку праці в умовах структурної модернізації економіки. - К., 2008. - Т.2. - С. 732-429.
3. Лесин Володимир. Працевлаштуванню молоді особливу увагу // Соціальний захист - 2003. - № 2.

Подеряко А.В., ст. гр. ФК-10-2
Кіровоградський національний технічний університет

БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ФІНАНСОВО- ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ

Глобальний економічний спад викликав глибоку й широкомасштабну економічну кризу. Україна знаходиться в числі країн, що найбільшою мірою постраждали через втрату робочих місць у галузях формального сектора економіки, орієнтованих, головним чином на експорт. Дослідження проблеми безробіття в Україні в сучасних умовах господарювання є досить актуальним. Особливої

уваги потребують питання щодо дотримання принципів гідної праці, гарантування соціального захисту, дотримання загальних прав людини в соціально-трудовій сфері, впорядкування міжнародних міграційних потоків.

Теоретичним підґрунтям дослідження проблеми безробіття можуть слугувати надбання світової економічної науки. Окремі аспекти безробіття, причини його виникнення та шляхи регулювання досліджували А. Сміт, Д. Рікардо, К. Маркс, А. Маршалл, Дж. М. Кейнс та інші. Безробіття як одна з найбільш актуальних проблем економіки привертає посилену увагу сучасних дослідників. Над проблематикою функціонування ринку праці працюють такі українські економісти як: Т.Черниш, О.Власенко, П.Нікіфоров, А.Вольська, В.Пиц, Г.Мамонова, О.Піжук, Н.Тілікіна, В.Ярошенко, Т.Панюк та ін.

Метою роботи є дослідження основних проблем та наслідків безробіття в Україні, а також визначення напрямків подолання кризових явищ на ринку праці.

Сучасний стан розвитку економіки України характеризується трансформаційними процесами, позитивний результат таких перетворень не може бути досягнутий без виходу на якісно новий рівень кваліфікації робочої сили та її конкурентоспроможності. Система забезпеченості кадрами має гнучко реагувати на зміни потреб виробництва, що виявляються на ринку праці. Але відсутність комплексного системного підходу до потреб кадрового забезпечення виробничої сфери як на загальнодержавному, так і регіональному рівні призвели до зростання невідповідності між потребою у кваліфікованих кадрах і фактичною професійно-кваліфікаційною структурою пропозиції робочої сили. На сьогодні в Україні просліджується тенденція невідповідності кількості безробітних, зареєстрованих у державній службі зайнятості, кількості найнятих робітників, які скористалися послугами служби зайнятості, та потребі у робочій силі.

Стан ринку праці й тенденція до зростання числа безробітних свідчать про потребу прийняття термінових і радикальних заходів, необхідних для вирішення проблеми зайнятості та створення робочих місць. Наявна система допомоги безробітним не відповідає ситуації, яка склалася, і потребує докорінного реформування [1, с.7].

За даними Державної служби статистики рівень зареєстрованого безробіття в Україні до кінця лютого 2011 року становив 2,2% населення працездатного віку. Водночас експерти кажуть, що реальне безробіття - значно вище. За даними Державної служби зайнятості, до кінця лютого зареєстровано 616,7 тис безробітних, зокрема 324,9 тис жінок. Серед безробітних 342,3 тис людей - міське населення. Допомогу з безробіття в лютому отримали 466,3 тис людей. Середній її розмір становив 826,14 грн (місяцем раніше відповідно 447,9 тис

людей по 814,02 грн). Наприкінці лютого на обліку в Держслужбі зайнятості перебувало 635,6 тис людей за потреби підприємств в працівниках на заміщення вільних робочих місць і вакантних посад - 79,2 тис людей (місяцем раніше - відповідно 610,3 тис і 68,5 тис). В той же час навантаження на 10 вільних робочих місць (вакантні посади) в лютому становило 87 людей (у січні - 89).

Безробіття не може бути доцільним ні в економічному, ні в соціальному плані, оскільки його зростання створює цілий комплекс проблем: скорочується купівельна спроможність населення, бюджет втрачає платників податків, підприємство - персонал. Зростають ризик соціального напруження, додаткові витрати на підтримку безробітних.

Основними напрямками вирішення проблеми безробіття в Україні, на наш погляд, можуть бути:

- стимулювання розвитку малого та середнього бізнесу;
- підтримка ліквідності проектів з будівництва комерційної нерухомості, які у випадку різкого скорочення джерел фінансування змушені будуть звільняти тисячі робітників;
- відповідність держзамовлення на підготовку спеціалістів у відповідності із реальним станом попиту на робочу силу;
- надання податкових кредитів підприємствам за кожне нове створене робоче місце;
- розширення обсягів субсидування створення нових робочих місць;
- використання страхування на випадок безробіття для субсидування підприємств, які пропонують професійне навчання для внутрішньофірмового
- повторного прийому на роботу;
- преміювання підприємств, які сплачували страхові внески протягом більше, ніж двох років, без звільнень робітників;
- збільшення терміну та обсягу виплат допомоги по безробіттю;
- надання допомоги по безробіттю працівникам з тимчасовою зайнятістю;
- впровадження додаткової системи соціального забезпечення для службовців, метою якого є прив'язка гарантії зайнятості до подальшої кваліфікації;
- збільшення фінансування заходів щодо надання ефективної підтримки пошуку робочих місць безробітними;
- проведення щотижневого моніторингу працівників звільнених у зв'язку з ліквідацією підприємств та організацій або скороченням чисельності чи штату працівників, а також неповної зайнятості працівників;
- збільшення державного фінансування програм професійного

навчання;

– надання податкових пільг для підприємств з високою часткою зайнятого сільського населення;

Отже, проблеми безробіття в Україні вимагають від держави, регіональних органів управління завчасної розробки та реалізації соціальних гарантій у сфері зайнятості населення працездатного віку. Високий рівень безробіття – це проблема, яку потрібно вирішувати і яка потребує глибокого наукового аналізу та вироблення на цій основі практичних рекомендацій, які можуть використовуватися для розробки і реалізації ефективної соціально-економічної політики, направленої на забезпечення продуктивної зайнятості економічно активного населення країни, зменшення рівня безробіття до мінімального соціально-допустимого рівня.

Література

1. Зайнятість: випробування кризою // Урядовий кур'єр. – 2010. – №4 (26 січня). – с. 6.
2. Гальків Л.І. / Втрати людського капіталу України: чинник безробіття // Економіка і регіони. – 2009. – №2. – с. 110-113.
3. Піжук О.І. / Прогнозування росту жіночого безробіття в умовах фінансово-економічної кризи на основі економетричних моделей // Економіка та держава. – 2009. – №9. – с. 35-36.
4. Черниш Т., Власенко О. Сутність та особливості довготривалого безробіття в Україні // Економіст. – 2005.- №11.- С. 8-12.
5. Нікіфоров П.О., Вольська А.О. Фінансово-економічні аспекти розвитку ринку праці та боротьби з безробіттям // Фінанси України. – 2008. - №10. – с. 22-30.

Подеряко А.В., ст. гр. ФК-10-2
Кіровоградський національний технічний університет

АКТИВІЗАЦІЯ ВИКОРИСТАННЯ ЛІЗИНГОВИХ ПОСЛУГ ПІДПРИЄМСТВАМИ

В умовах розгортання ринкових відносин в українській економіці посилюється роль механізму залучення інвестиційних коштів з метою підтримки вітчизняного промислового виробництва на конкурентному рівні. На сьогодні актуальною проблемою підприємств незалежно від форми власності є пошук прийнятних шляхів інвестування в розвиток підприємств. Серед нетрадиційних форм фінансування відтворювальних процесів виробництва окреме місце посідає лізинг, який відкриває нові можливості для вирішення проблеми оновлення основного капіталу.

Лізинг на сьогодні є ефективною формою залучення інвестицій та відтворення основних фондів для підприємств. Даний вид послуг, на відміну від банківського фінансового забезпечення, спрямований на